

Sygn. akt VIII U 82/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jolanta Łanowy - Klimek
Protokolant:	Małgorzata Skirło

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2017 r. w Gliwicach

sprawy W. Ż. (Ż.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania W. Ż.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 30 listopada 2016 r. **nr** (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznaje odwołującemu W. Ż. prawo do ponownego przeliczenia wysokości emerytury przy zastosowaniu przepisu art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

(-) SSO Jolanta Łanowy – Klimek

Sygn. akt VIII U 82/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 listopada 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu W. Ż. ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy zaznaczył, że przedłożone przez ubezpieczonego karty zarobkowe nie mogą być środkiem dowodowym do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury, gdyż nie znajdują się w katalogu środków dowodowych wymienionych § 21 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony wniósł o jej zmianę i przeliczenie świadczenia emerytalnego z uwzględnieniem lat pracy ujętych w kartach wynagrodzeń, dokumentujących okres jego zatrudnienia w KWK (...) od grudnia 1977r. do grudnia 1978r. W uzasadnieniu podniósł, że przedłożone przez niego paski wynagrodzeń sporządzone zostały z oryginalnych dowodów zarobkowych, zawierają imię i nazwisko ubezpieczonego, stały numer pracownika, są oznaczone datą sporządzenia ze wskazaniem okresu, którego dotyczą. W dokumentach tych podany

jest rodzaj zarobku oznaczony kodem cyfrowym, pozwalającym na ustalenie, czy dany składnik wynagrodzenia stanowił podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne zgodnie z obowiązującymi w latach spornych przepisami. Ubezpieczony zaznaczył, że dzięki tak sporządzonym paskom wynagrodzeń możliwe jest ustalenie faktycznej wysokości otrzymywanego przez niego wynagrodzenia w spornym okresie.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony W. Ż. urodził się w dniu (...)

Ubezpieczony z dniem 1 grudnia 1994r. nabył prawo do emerytury górniczej. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ rentowy przyjął wynagrodzenie z okresu od stycznia 1984r. do grudnia 1989r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 362,52% i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Ubezpieczony po nabyciu prawa do emerytury pracował w dalszym ciągu w KWK (...) w Z. do marca 1996r. Następnie był zatrudniany w przedsiębiorstwach na podstawie umów cywilnoprawnych.

W dniu 21 listopada 2016r. ubezpieczony wniósł o przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalno – rentowej. Do wniosku dołączył karty zarobkowe z lat 1977 - 1978 z okresu zatrudnienia w KWK (...).

Zaskarżoną decyzją z dnia 30 listopada 2016r. (...) Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Obliczony przez organ rentowy z 20 najkorzystniejszych lat z całego okresu zatrudnienia, tj. lat: 1964, 1971, 1980-1996, 2005, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyniósł 249,04%. (...) Oddział w Z. wskazał, że w związku z tym, iż odwołujący nie udokumentował wysokości zarobków – organ rentowy nie uznał jako dowodów przedłożonych kart zarobkowych – do przeliczenia podstawy wymiaru za lata 1977 – 1979 przyjęto wynagrodzenia minimalne.

Sąd ustalił, iż w okresie od 4 września 1963r. do 29 marca 1996r. ubezpieczony był zatrudniony w KWK (...) w Z.. Początkowo pracował jako robotnik budowlany na powierzchni, a od 25 listopada 1964r. do 22 kwietnia 1966r. jako ładowacz pod ziemią. W okresie od 28 kwietnia 1966r. do 25 kwietnia 1968r. odbywał zasadniczą służbę wojskową. Po powrocie w dalszym ciągu pracował w KWK (...) – do 31 stycznia 1969r. jako młodszy górnik pod ziemią, a od 1 lutego 1969r. do 30 kwietnia 1982r. jako górnik pod ziemią. Następnie, w okresie od 1 maja 1982r. do 28 lutego 1984r., ubezpieczony zajmował stanowisko nadgórnika oddziału wydobywczego pod ziemią, a od 1 marca 1984r. do 31 stycznia 1985r. nadgórnika oddziału robót przygotowawczych pod ziemią. Z kolei od 1 lutego 1985r. do 29 marca 1996r. ubezpieczony pracował jako sztygar zmianowy oddziału robót przygotowawczych pod ziemią.

Sąd ustalił, iż nie zachowała się dokumentacja płacowa z lat 1977-1978.

W oparciu o przedłożone przez ubezpieczonego karty zarobkowe za lata 1977-1978, Sąd ustalił wysokość wynagrodzenia odwołującego w tym okresie i polecił organowi rentowemu ponowne wyliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru na podstawie ww. dokumentów.

Obliczony przez (...) Oddział w Z. z 20 najkorzystniejszych lat z całego okresu zatrudnienia, zgodnie z przepisem art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tj. lat 1978, 1980-1995, 2004-2005 i 2008, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyniósł 251,39%.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o akta organu rentowego, akta osobowe ubezpieczonego z KWK (...) oraz obliczenia dokonane przez (...) Oddział w Z. zgodnie z art. 110a ustawy emerytalno-rentowej załączone do pisma procesowego organu rentowego z dnia 20 września 2017r. (k.25).

Zebrany materiał dowodowy Sąd uznał za kompletny i wystarczający do poczynienia ustaleń faktycznych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezsporne jest, że ubezpieczony od 1994r. jest uprawniony do emerytury górniczej obliczonej ostatecznie w oparciu o wynagrodzenie z okresu od stycznia 1984r. do grudnia 1989r., gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 362,52% % i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Przedmiotem sporu jest wysokość emerytury ubezpieczonego. Ubezpieczony złożył w dniu 21 listopada 2016r. wniosek o ponowne przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a. ustawy o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i zaskarżoną decyzją z dnia 30 listopada 2016r. (...) Oddział w Z. odmówił mu przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na tej podstawie, gdyż uznał, iż przedłożone przez ubezpieczonego karty zarobkowe za lata 1977-1978 nie mogą być środkiem dowodowym do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury.

Sąd wskazuje, iż ustawą z dnia 5 marca 2015r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015r. poz. 552) wprowadzono z dniem 1 maja 2015r. zmiany w przepisach ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodając m.in. art. 110a.

Zgodnie z treścią art. 110a ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%. Zgodnie z ust. 2 ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz.

Należy podkreślić, że art. 110a znajduje zastosowanie do przeliczenia emerytur przyznanych na starych zasadach, tj. obliczonych w myśl art. 53 ustawy emerytalno-rentowej, gdzie bezpośredni wpływ na wysokość świadczenia ma kwota bazowa oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia.

Bezspornie ubezpieczony pobiera emeryturę obliczoną na starych zasadach. Bezspornie również ubezpieczony kontynuował zatrudnienie po przyznaniu świadczenia. Sporna pozostawała kwestia wysokości wynagrodzenia ubezpieczonego otrzymywana przez niego w trakcie zatrudnienia w KWK (...) w Z. w latach 1977 – 1978.

W toku postępowania przed tut. Sądem ubezpieczony przedłożył oryginalne paski wynagrodzeń z lat 1977-1978, w których wskazane było otrzymywane przez odwołującego wynagrodzenie zasadnicze, premie oraz określona stawka zaszeregowania.

Zobowiązany przez Sąd organ rentowy, w oparciu o przedłożone paski wynagrodzeń, obliczył odwołującemu – zgodnie z art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z FUS – wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia z 20 najkorzystniejszych lat z całego okresu zatrudnienia, tj. 1978, 1980-1995, 2004-2005 i 2008, który wyniósł 251,39%. Organ rentowy zaznaczył przy tym, że wyliczenie to ma charakter hipotetyczny, ponieważ dokonane zostało na podstawie pasków wynagrodzeń ubezpieczonego, które nie zostały wymienione w § 21 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe jako środki dowodowe mogące stanowić podstawę ustaleń faktycznych dla organu rentowego w zakresie wysokości wynagrodzenia.

Sąd zwraca uwagę, że postępowaniu sądowym nie obowiązują ograniczenia, co do środków dowodowych stwierdzających wysokość zarobków lub dochodów stanowiących podstawę wymiaru emerytury lub renty określone w § 21 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe. Wysokość zarobków, której pochodną jest podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne, jest

faktem mającym istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.), który w postępowaniu przed sądem może być udowodniany wszelkimi środkami dowodowymi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997r., sygn. akt II UKN 186/97, OSNP 1998/11/342, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2006r., sygn. akt I UK 115/06, OSNP 2007/17-18/257). Niemniej jednak zarobki za poszczególne lata muszą być wykazane w sposób niebudzący wątpliwości, w ściśle określonej kwotowo wysokości. Nie jest natomiast możliwe przeliczenie wysokości emerytury w oparciu o hipotetyczne lub uśrednione wysokości zarobków. Kwestia pobieranego wynagrodzenia musi zostać udowodniona w sposób bezwzględny, a tylko dokumentacja stanowi precyzyjny dowód w zakresie wysokości wynagrodzenia w postępowaniu sądowym (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 4 czerwca 2014r. III AUa 1136/13).

W przedmiotowej sprawie wyliczony przez (...) Oddział w Z. na podstawie karty przebiegu zatrudnienia wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 251,39%. W ocenie Sądu karty zarobkowe ubezpieczonego z okresu zatrudnienia w KWK (...) mogą stanowić środek dowodowy służący do wyliczenia wskaźnika. Sąd podkreśla, że wskazane w kartach zarobkowych wynagrodzenie zostało precyzyjnie określone z uwzględnieniem płacy zasadniczej, premii i stawki zaszergowania. Zarobki wskazane w paskach wynagrodzeń pochodzą z lat 1977-1978. Sąd wskazuje nadto, że organ rentowy nie kwestionował oryginalności przedłożonych pasków wynagrodzeń, a jedynie fakt, iż w rozumieniu przepisów paski wynagrodzeń nie są dokumentem potwierdzającym wysokość uzyskanego wynagrodzenia.

Wobec powyższego Sąd uznał, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ubezpieczonego z 20 najkorzystniejszych lat zatrudnienia przekroczył 250%, a zatem odwołujący spełnił przesłanki wskazane w art. 110a ustawy emerytalno-rentowej.

Mając na uwadze powyższe, Sąd – na mocy 477¹⁴ § 2 k.p.c. – zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującemu W. Ż. prawo do ponownego przeliczenia wysokości emerytury przy zastosowaniu przepisu art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

(-)SSO Jolanta Łanowy – Klimek